Henry Steverink ontdekte dat hij voor het afzetten van de elzensingel een vergoeding kon krijgen en kwam zo in aanraking met agrarisch natuurbeheer, het begin van een nieuwe missie.

op plaatsen waar je normaal minder opbrengst haalt, zoals randen en rare hoeken, realiseer ik zelfs een betere opbrengst."
Die vergoeding is hard nodig, om het natuurbeheer betaalbaar te houden. „En dat is ook heel goed uit te leggen aan de omgeving. Natuurbeheer is een samenwerking tussen boer en omgeving. Degene die betaalt, mag eisen stellen aan het beheer en degene die uitvoert. De boer kan aangeven of hij daaraan kan en wil voldoen."
Deze directe betalingen leveren weinig financieel voordeel op, maar vergoeden wel de kosten die gemaakt worden. Het financiële gewin zit voornamelijk in de indirecte voordelen. Zo zijn er binnen de zuivelsector de laatste jaren veel nieuwe duurzame melkstromen ontwikkeld, die eisen stellen aan biodiversiteit en landschapsbeheer. „Als je daar aan mee kan doen doordat je akkerranden of kruidenrijk grasland hebt, komt het voordeel uiteindelijk uit de plus op de melkprijs. Hetzelfde geldt voor kortingen op geldleningen of op de waterschapsheffing. Dit indirecte voordeel is veel groter dan het directe voordeel."
Zo levert deelname van Steverink aan PlanetProof hem twee cent extra op per liter melk. Met 40 hectare gras en 10 hectare maïs is het voldoen aan de eis van minimaal 50 procent eiwit van eigen land, door zijn intensieve bedrijfsvoering, daarbij de grootste uitdaging. Extensivering zou een oplossing kunnen zijn, maar Steverink is ervan overtuigd dat voor het behalen van een goed rendement een intensiteit van minimaal 20.000 kilo melk per hectare noodzakelijk is. „Wel ben ik bereid om ook te kijken naar alternatieve inkomstenbronnen als natuurbeheer en het opwekken van wind- en zonne-energie. Schaalvergroting is in mijn ogen niet de enige optie om meer inkomsten te genereren."

Toegevoegde waarde zorgt voor extra inkomsten

Henry en Anja Steverink kiezen ervoor hun bedrijf voor zoveel mogelijk toegevoegde waarde mee te geven aan de melk die ze produceren. „Ik ben geen kostprijsboer, ik ben een margeboer", legt Henry uit. „Nederland is te duur om met het verlagen van de kostprijs je geld te verdienen. Ik focus mij liever op het verhogen van de opbrengst door extra waarde aan het product toe te voegen. Op dit moment doen we dat met PlanetProof".
Strategie en visie krijgen veel aandacht op het bedrijf van Steverink. „Het helpt mij bij het bepalen van de richting van het bedrijf. Een klein nadeel daarbij is soms dat ik niet iedere vijf jaar een nieuwe visie opstel, maar dat ik mijn visie veelal dagelijks aanpas." Door tijdig in te spelen op de vraag naar meer duurzame producten, kon Steverink makkelijk instappen in de 'On the way to PlanetProof' melkstroom. „Mocht ik in de toekomst niet meer kunnen voldoen aan de eisen van PlanetProof melk, dan ga ik op zoek naar andere manieren om mijn melk van extra waarde te voorzien. Natuurbeheer en het opwekken van wind- en zonne-energie kunnen voor extra inkomsten zorgen. Of ik ga op zoek naar inkomstenbronnen buiten de landbouw."
Intussen blijft Steverink zich inzetten voor het verspreiden van natuurinclusieve landbouw als verdienmodel. „We moeten boeren weer leren genieten van hun grond. Dat kan ook als daar een haas, een patrijs of een kievit rondloopt. Zodra boeren weer genieten van hun grond, en daar staat een redelijke vergoeding tegenover, kan het hard gaan met de ontwikkeling van boerennatuur in Nederland."

De missie

Als boer en als voorzitter van de VAL heeft Steverink twee missies: 'Boeren ervan overtuigen dat het belangrijk is om meer aan agrarisch natuurbeheer te doen, voor het vergroten van de biodiversiteit en om extra toegevoegde waarde te geven aan je product' en 'De rest van Nederland ervan overtuigen dat zij mee moeten betalen aan het natuurbeheer'.
„Als beide missies slagen, brengen we het natuurbeheer in Nederland naar een hoger plan. En kan de boer een extra verdienmodel creëren door goed voor zijn omgeving te zorgen. Het betalen voor natuurbeheer is een verantwoordelijkheid van zowel de consument als de overheid. Waar de bijdrage van de consument ontoereikend is, heeft de overheid de verantwoordelijkheid om bij te springen. Dat gebeurt al met Europees geld, maar er moet meer gebeuren."
Gemeentes leunen vaak achterover als het gaat over landschap en biodiversiteit, vindt Steverink. „Ze hebben hun mond vol over toerisme en recreatie, het in stand houden van het landschap, en het in stand houden of vergroten van de biodiversiteit. Maar ze zijn vaak niet bereid daarvoor te betalen. Ik vraag de gemeenteraad al jaren om één euro per inwoner per jaar te reserveren voor ondersteuning van boeren die zich bezighouden met agrarisch natuurbeheer. Maar landschap en biodiversiteit hebben geen eigenaar en dat is het probleem."

Tekst: Hermien van der Aa
Beeld: Susan Rexwinkel

Wilt u reageren?
redactie@agrio.nl
of tel. 0314 - 62 64 38